

Geachte voorzitter, leden van de raad,

Wonen is geen luxe, maar een randvoorwaarde voor herstel en een menswaardig bestaan. Artikel 22, lid 2, van de Grondwet legt de overheid de verantwoordelijkheid op om te zorgen voor voldoende woongelegenheid. Die verantwoordelijkheid weegt in het bijzonder zwaar wanneer mensen door overheidshandelen zijn benadeeld. Dit vraagt om het maken van keuzes. Tegelijkertijd is één ding helder: zonder een stabiele woonplek is duurzaam herstel niet mogelijk.

Mijn naam is Gönül Canel. Ik werk als coördinator binnen OPRECHT voor het Lokaal Expertise Team (LET). Vanuit dit team ondersteunen wij gezinnen en jongeren die getroffen zijn door de Kinderopvangtoeslagaffaire. Ik spreek vandaag in over het initiatiefvoorstel 'Urgentie voor slachtoffers van het Toeslagenschandaal'. De situaties die in dit voorstel worden geschetst, herkennen wij dagelijks in onze praktijk. Die problematiek die hier wordt benoemd is geen theoretische risico, maar een bestaande realiteit voor Arnhemse gedupeerden.

De gezinnen die wij begeleiden hebben jarenlang te maken gehad met stress, schulden, wantrouwen en onzekerheid. Juist doordat deze gezinnen zo lang in onzekerheid hebben geleefd, is herstel niet alleen noodzakelijk, maar des te urgenter. Volwassen kinderen wonen noodgedwongen langer thuis, soms met hun eigen kind. Ze willen zelfstandig wonen, maar dat lukt niet. Zolang gezinnen geen stabiele woning hebben, blijft herstel stagneren. Trajecten stapelen zich op, spanningen lopen op en problemen verplaatsen zich van het ene domein naar het andere.

Laat me dit concreet maken. Wij zien bijvoorbeeld situaties waarin een moeder met drie jonge kinderen noodgedwongen bij haar eigen moeder inwoont. In diezelfde woning wonen ook nog broers en zussen. In totaal gaat het dan om 10 gezinsleden in een reguliere eengezinswoning.

Dit zijn precies de situaties die onze casuïstiek het meest complex maken. Niet omdat er geen inzet of bereidheid tot herstel is, maar omdat de basis ontbreekt. Zolang mensen geen eigen, stabiele woonplek hebben, blijven andere vormen van ondersteuning beperkt effectief. Een woning is daarmee geen sluitstuk van herstel, maar het startpunt.

Wat we hier zien, is een late inhaalslag. We proberen nu alsnog te herstellen wat jarenlang is misgegaan. Dat kost tijd, energie en geld. Tegelijkertijd zien wij een oplossing die juist tijd en geld kan besparen: geef deze gezinnen tijdelijk voorrang op een sociale huurwoning.

Deze maatregel helpt niet alleen de gezinnen zelf, maar ook de gemeente Arnhem. Snellere stabilisatie betekent snellere afronding van hersteltrajecten. Dat leidt tot minder langdurige inzet op hulpverlening, minder spanningen die uitmonden in zorg- of jeugdhulp en minder druk op wijkteams en OPRECHT/LET. Wij kunnen onze capaciteit dan inzetten voor andere inwoners die ondersteuning nodig hebben.

Het initiatiefvoorstel werkt met drie stappen, en dat is wat ons betreft verstandig:

- Kort termijn: in gesprek met corporaties over directe oplossingen.
- Middel termijn: een pilot met urgentie in Arnhem.
- Lang termijn: regionale afspraken.

Dit voorstel past bij Arnhem: herstel vanuit vertrouwen en autonomie. Een stabiele woning is de basis. Zonder die basis is verder herstel bijna onmogelijk.

Wij hopen daarom dat u dit initiatief steunt en het college oproept om snel te starten met de korte en middellange termijn. Dat helpt gezinnen nu en bespaart de gemeente op de langere termijn tijd, geld en capaciteit.

Dank u wel.